

Προσβυχή Ἀννης Μιχῆος Σαμαὴλ τῷ Προφῆτῃ.

Κεφ. β'. ι.

Θεὸν γεραίρει σεῖρα τίπτεσα ξούως.

Εσπερώθῃ ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθῃ κέρασ μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατυῶθῃ σῶμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, πυφραύθω ἐν σωτηρίῳ σου. Ὅτι ἐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ ἐκ ἔστι δίκαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλῶσθ. Μὴ καυχᾶσθε, καὶ μὴ λαλεῖτε ὑψιφιλὰ ἐῖς ὑπεροχῇ, μὴ δὲ ἐξελεθῆτω μεγαλαρρημοσύνη ἐκ τῷ σώματος ὑμῶν. Ὅτι Θεὸς γνώστων Κύριος, καὶ Θεὸς ἐπιμιζῶν ὀπιπιδύματα αὐτῆ. Τόξον δυνατῆς ἠδωκύησε, καὶ οἱ ἀδυνάτοις φεμεζώσαντο δυνάμιν. Πλήρεις ἄρτων ἠλαττωθῆσαν, καὶ οἱ πεινῶντες παρήκαν γλῶ. Ὅτι σεῖρα ἔπικεν ἐπὶ τὰ, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠδωκύησε. Κύριος θανατῇ, καὶ ζωογονεῖ, κατὰγει εἰς ἄδου, καὶ αἰάγει. Κύριος πτωχίζει, καὶ πλατίζει, ταπεινοὶ, καὶ ἀρυστοὶ. Ἀνιστὰ ὁπὸ γῆς πονήτα, καὶ ὁπὸ κοπριάς ἐγείρει πτωχόν. Τὰ καθίσαι αὐτὸν μὲ δυνατῶν λαῶ, καὶ θρόνον δόξης κατακληράνομαῖν αὐτόν. Δίδως ὀχλῷ τῷ ὀχρημύῳ, καὶ ὀλόγηται ἐπὶ δικαίῃ. Ὅτι ἐκ ἐνιγχύει δυνατὸς αὐτὸς ἐν τῇ ἰχυτὶ αὐτῆ. Κύριος ἀδωκύη ποιῆται τὸν ἀντίδικον αὐτῆ, Κύριος Ἄγιος. Μὴ καυχᾶσθ ὁ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτῆ, καὶ μὴ καυχᾶσθ ὁ δυνατὸς ἐν τῇ δυνάμει αὐτῆ, καὶ μὴ καυχᾶσθ ὁ πλάσιος ἐν τῷ πλάτῳ αὐτῆ. Ἀλλ' ἢ ἐν τέτῳ καυχᾶσθ ὁ καυχώμενος, ἐν τῷ σωσιεῖν, καὶ γινώσκειν τὸν Κύριον, καὶ ποιεῖν κεῖμα, καὶ δικαιοσύνην ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Κύριος ἀνέβη εἰς Οὐρανὸς, καὶ ἐβράβησεν. αὐτὸς κεινεῖ ἄκρα γῆς, δίκαιος ὢν. Καὶ δώσει ἰχυὸς τοῖς βασιλευσιν ἡμῶν, καὶ ὑψώσει κέρασ χριστῶν αὐτῆ.

Δόξα.